

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

4/2021
30. årgang

*Jeg er veien og sannheten
og livet. Ingen kommer
til Faderen uten ved meg.*

Joh 14,6

I dette nummeret:

- Å tjene Jesus Kristus i en tid som vår
- Modern Ba'aldyrkelse
- Endetiden og Jesu gjenkomst

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafstrsjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Foto på forsiden:
Jplenio, Pixabay

Å tjene Jesus Kristus i en tid som vår <i>Leder. Av Eivind Gjerde</i>	4
Herren glemmer ikke sine barn <i>Andakt. Av Hans Erik Nissen</i>	6
Jeg er i Herrens hender <i>Sang. Av Erling Tobiassen</i>	7
Forkledning – eller kledning? <i>Kristen omsorg. Av Erik Trans</i>	8
Moderne Ba'alsdyrkelse <i>Åndssituasjonen. Av Per Bergene Holm</i>	9
Hvetekornets lov <i>Trossanhet. Av Olav Hermod Kydland</i>	10
Alltid den samme <i>Bladklipp. Av Carl Olof Rosenius</i>	12
Hans Nielsen Hauge – tanker i forbindelse med 250 års jubiléet <i>Portrett. Av Jon Olav Østhus</i>	12
Frykten er dens våpen <i>Fra troens slagmark. Av Kjell Skartveit</i>	16
Jacob Traasdahl – forkynner og åndelig leder <i>Portrett. Av Ove Sandvik</i>	17
Litt om teistisk evolusjon, Ung jord-kreasjonisme og Intelligent Design <i>Aktuelt tema. Av Axel Saxe</i>	20
Endetiden og Jesu gjenkomst <i>Jesu gjenkomst. Av Harald Valen-Sendstad</i>	22
Er du forberedt på å dø? <i>Bokklipp. Av Martin Luther</i>	28
Om de fem kloke og de fem dårlige jomfruer <i>Bokklipp. Av Carl Fr. Wisløff</i>	29

**”Og når jeg hjemme står for tronen,
Min brudgom ansikt skue får,
Når han meg rekker seierskronen,
Og jeg med fryd min harpe slår,
Da skal jeg evig syng ut:
Å du forunderlige Gud!”**

(Per Nordsletten 1891)

Å tjene Jesus Kristus i en tid som vår

AV EIVIND GJERDE

Det er mange kristne i Norge og i Vest-Europa som spør seg: Vil det komme nye vekkelse over land og folk? Vil det nytte å forkynne evangeliet i en tid som vår? Vil mennesker la seg frelse fortsatt i vår del av verden?

Bakgrunnen for disse spørsmålene, som har en engstelig og alvorlig undertone, er den veldige flodbølge av ugudelighet og opprør mot Gud og hans ord, som har flommet over oss i lang tid. Ugudeligheten innen både akademia, politikk, media, underholdningsindustrien og de liberale kirkesamfunnene har bare blitt frekkere og ondere enn noensinne. Vekter, hvor langt på natten er vi kommet?

I tillegg er det få av dem som bekjenner Jesu navn, som våger å hevde sin røst imot den vantroens strøm som renner inn over alt. Nytter det å tjene Jesus Kristus i en tid som vår? Har Gud allerede flyttet lysestaken? Slik spør vi med oppriktig uro og nød i dag.

Et blikk på vår tid gjør oss motløse, men et blikk inn i Guds Ord gir oss ny frimodighet i vår ånd. Som kristne skal vi ikke se ut på den ugudelig verden for å finne ny kraft. Vi skal se inn i Den Hellige Skrift.

Vi er ytterst få, som bekjenner Jesu navn og vil bygge vårt liv og vår tro på Guds ufeilbarlige ord, og kjenner oss mer og mer igjen med de først kristne. De var også svært få midt i det totale åndelige kaoset og dype livsangsten som rådde den gangen.

I Johannes Åpenbaring kapitel 2 og 3 kan vi lese de syv brevene som Jesus Kristus sendte til syv menigheter i Vest-Tyrkia i den første kristne tiden. Alle brevene ble rettet til engelen, eller forstanderen for menighetene. Fem av de syv menighetene får både ros og anklage fra Jesus Kristus. To av menigheten får bare ros og oppmuntring. Den siste av disse to er menigheten i Filadelfia. Det Jesus Kristus sier til denne menigheten, kan vi merke oss i

dag med tanke på vår tjeneste for Jesus Kristus.

I sin presentasjon for forstanderen i menigheten, sier Jesus Kristus at han har Davids nøkkel, han som lukker opp og ingen lukker igjen, og som lukker igjen og ingen lukker opp (Åp 3,7). Der Jesus Messias stenger kan ingen åpne, og der Jesus Messias åpner, kan ingen, stenge.

Videre sier han til forstanderen at han vet om gjerningene hans og at han har satt foran ham en åpnet dør. Døren må ha vært stengt, men så har Jesus Kristus åpnet den. Vi skal ikke tenke her at det er døren til himmelen som Jesus har åpnet for ham. Den døren har vært vidåpen helt siden langfredag, slik at hver fortapt synder har kunne gå inn gjennom den. Nei, her er det en annen dør som er blitt åpnet. Det er døren inn til å tjene Jesus Kristus! Det hadde nemlig vært umulig å utføre en tjeneste for Jesus Kristus i Filadelfia siden døren hadde vært stengt! Men nå var den åpnet. Jesus Kristus hadde åpnet den. Forstanderen og vi må tro at det også gjaldt hele menigheten, hadde Guds velbehag over sitt virke og sin tjeneste

Jesus Kristus gir tre årsaker til at han har åpnet døren for ham.

For det første hadde han liten styrke. Grunnteksten bruker ordet "mikro" styrke. I verdslige menneskers ører, høres dette lite oppløftende ut. Svakheter er ikke noe ideal i vår tid, og vi har en slags forakt for svakheter noen hver av oss. Det sterke, mektige, kreative og grensesprengende blir tiljublet i dag. Det at forstanderen hadde liten styrke i seg selv, gjorde at Jesus Kristus ble hans styrke. Han var fattig i ånden, men ikke fattig på Den Hellige Ånd. Med liten styrke og fattig i ånden, var han blitt så avhengig av Jesus Kristus. Han og menigheten levde i Jesu ord: "For uten meg kan dere intet gjøre." (Joh 15,5). Døren var åpnet.

For det andre hadde han tatt vare på Jesu

ord. Den som tar vare på Jesu ord, vil Jesus ta vare på. Ingen bibelkritikker eller et menneske som stiller seg i et bedømmende forhold til Guds Ord, må regne med at Jesus setter en åpnet dør for dem. Dette er vår tid ett eneste stort vitnesbyrd om. Slipper en kirke, menighet eller organisasjon bibelkritikken løs i sin midte, stenges døren og frafallet og forfallet kommer meget raskt.

I Filadelfia hadde de tatt vare på Jesu Ord. Hvordan skal vi ta vare på Jesu Ord? Jo, på samme måte som vi tar vare på det mest dyrebare som vi eier. Alle kristne er kalt til å ta vare på Ordet om korset og om Jesu seierrike oppstandelse fra de døde. Men ikke bare det. Alt Guds Ord skal en kristen hegne om og innrette seg etter. Jesus Kristus gir følgende løfte om dette: *“Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham.”* (Joh 14,23).

For det tredje hadde forstanderen ikke fornektet Jesu navn. Både for denne menigheten og for de andre menighetene på denne tiden, var martyriet en alvorlig trussel. I forfølgelsestidene var det mange som sviktet Jesus Kristus og gikk fortapt. I den ytterste prøvelsen der det stod om livet, var det mange som avslørte at forholdet til Jesus Kristus ikke var som det skulle. Disse menneskene hadde det som det så treffende blir sagt i lignelsen om såmannen og såkornet: *“De på steingrunn er de som tar imot Ordet med glede når de hører det. Men de har ingen rot. De tror til en tid, men i prøvelsens stund faller de fra.”* (Luk 8,13)

Prisen ble for høy for disse. De sviktet da det gjaldt som mest. Forstanderen i Filadelfia hadde bekjent Jesu navn i møte med motstanderne og trusselen om en brå død.

Det er ingen overdrivelse å hevde at de bibeltro kristne i Norge er veldig svake. Men det trenger ikke være noe krise, om Jesus Kristus får være styrken. Midt i det største forfall og frafall fra den kristne tro, kan den kristne som kjenner på sin egen usseldom, svakhet og manglende styrke, ha en åpnet dør

til tjeneste for Jesus Kristus. Gud bryr seg ikke om antall, men om vi holder fast ved hans ord og bekjenner Jesu navn i motstand. Alle kristne som vil leve gudfryktig i denne verden, vil bli forfulgt. Det sier Guds Ord helt klart (2 Tim 3,12). Men det er ikke den store faren. Faren er selvtilfredsheten. Den kristne som sier at han er rik, har overflod og mangler ingenting, har satt Jesus Kristus utenfor.

La det være din store oppmuntring. Jesus Kristus har alltid en åpnet dør uansett tid og åndsklima for dem som lignes med forstanderen for menigheten i Filadelfia.

Apostelen Paulus var en slik person. Han skrev til menigheten i Korint: *“I Efesus blir jeg inntil pinsen, for en stor og virksom dør er opplatt for meg, og det er mange motstandere.”* (16,9). Døren var åpnet, men motstand!

Det er mye å sørge over i dag når det gjelder kristenliv og åndsliv. Vi blir oppriktig fulle av sorg når vi ser hvordan ugudelighet og frafall brer mer og mer om seg. Og vi kan fristes til å la raseriet ta overhånd og harmes over de ugudelige. Guds Ord advarer mot dette. David skriver i Salme 37: *“La ikke din vrede optennes over de onde, misunn ikke dem som gjør urett. For som gresset blir de hurtig skåret av, og som grønne vekster visner de ned. Sett din lit til Herren og gjør godt. Bo i landet, og legg vinn på trofasthet. Gled deg i Herren! Så skal han gi deg det ditt hjerte trakter etter.”* (1-4)

Vi skal ha et annet fokus. Vi skal tjene Jesus Kristus og vinne mennesker: *“Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker.”* (2 Kor 5,11). Paulus kjente på denne frykten å stå fremfor Gud og gjøre regnskap for sitt liv. Derfor søkte han å vinne mennesker. Det skal vi også gjøre. Samtidig skal vi ikke fly hit og dit. Herren skal få lede oss: *“For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.”* (Ef 2,10)

Også i en tid som vår er det fortsatt en åpnet dør. □

Herren glemmer ikke sine barn

AV HANS ERIK NISSEN

“Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg.” Jes 40,15-16

Fristelsen til å tro at Gud har glemt deg, møter deg stadig. Den kommer når du har bedt og bedt i stor nød og Gud ikke griper inn. Den kommer når gamle synder trer fram på ny for ditt indre blikk. Den kommer når du har bedt om seier, men igjen forferdes over friske syndesår.

Jesus sier til deg: *“Jeg glemmer ikke deg!”* Og han gir deg grunnen til at han ikke glemmer: Du er tegnet i hendene hans. Ordet “tegnat” betyr også inngravert. Navnet ditt er ikke skrevet med en skrift som lett kan viskes ut.

Du kan ikke lese dette ordet uten å tenke på naglemerkene. Når du gjør det, blir det stort for hjertet at da Jesus ble naglet til korset som ditt skyldbrev, ble du tegnet i hendene hans.

Du vet fra Jesu møte med Tomas at

han stadig har naglemerkede hender. Oppstandelsen har ikke endret det. Finnes det noe sted du heller ville være tegnet? Det måtte da være i Jesu hjerte. Men du er der også. Han bærer deg i sitt innerste i evig kjærlighet.

Denne kjærligheten er ikke bare ord. Hans gjennomstungne hender er beviset på at han elsker deg. Han har villet at du og hans kjærlighetsoffer skal være ett. Det skjer gjennom troen på nådens verk på Golgata.

Dersom du forbyper deg i prisen Jesus måtte betale for deg, faller alle spørsmål bort. Jesu blødende hjerte sier til det innerste i deg at du ikke er glemt. Du er tvert imot elsket med en kjærlighet så høy og så dyp at du aldri vil forstå den til fulle.

Gud lar deg ikke alltid fatte hvorfor han leder deg slik han gjør. Men han vil ikke at du skal være i tvil om dette: Han har ikke glemt deg. Han har tegnet deg i sine hender. Navnet ditt står der i dag. Det står der når det er aller mørkest for deg. Det står der når du skal fram for domstolen. Du er ikke glemt av Jesus. □

CD

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

”Jeg er i Herrens hender”

*Jeg er i Herrens hender når dagen gryr i øst.
Hver morgen han meg sender sitt ord med lys og trøst.
Hva dagen meg vil bringe av glede og av savn,
jeg kan på bønnens vinge få kraft i Jesu navn.*

*Jeg er i Herrens hender I alt som med meg skjer.
I smil og gråt jeg kjenner at Herren er meg nær.
Om jeg i dype daler må gå den tunge vei,
fra himlens høye saler Hans øye følger meg.*

*Jeg er i Herrens hender når dagen dør i vest.
Min synd jeg stilt bekjenner for ham, min høye gjest.
Han gir meg himlens nåde og setter englevakt,
for natten han vil råde med hellig guddommakt.*

*Jeg er i Herrens hender når dødens bud meg når.
Mens lyset stilt nedbrenner, fra ham jeg hilsen får.
Han gir meg stav i hånde, Han gir meg trøst i sinn,
og glemt er ve og vande på vei til himlen inn.*

(Erling Tobiassen 1932. Nr 347 i Sangboken)

Forkledning – eller kledning?

AV ERIK TRANS

“Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg.” (Jes 61,10)

Mange av oss har nok som barn prøvet å forkle oss. For en tid siden kom en av våre jenter i brudekjolen til min hustru. Hun så festlig og fin ut. Men det var en forkledning. Hun var ikke en ekte brud, samme hvor søt og fin hun var å se på.

Mange har gjennom tidene prøvd seg med å forkle seg overfor Gud. Ja, hvem har ikke det? Men det verste er at mange går inn i evigheten i sin forkledning.

Da kong Akab stod ved avslutningen av sitt liv, prøvde også han med forkledning. *“Jeg vil forkle meg,”* sa han til kong Josafat av Juda som var på besøk. (1 Kongebok 22,30) Gud hadde gjennom profeten Mika gitt til kjenne at Akab ville miste livet om han drog i krig mot Ramot i Gilead. (v.17)

Men Akab bøyd seg ikke. Han bebreidet Josafat som hadde fått ham til å sende bud etter Mika: *“Var det ikke det jeg sa til deg? Han spår ikke noe godt om meg, bare ondt!”* (v. 18) Var det ondt? Det var sannheten, men den ville Akab verken høre eller bøye seg for. Så forteller Mika om en stor rådslagning i himmelen for Akabs skyld, (v. 19-22) og at Herren har lagt en løgnens ånd i munnen på alle disse profetene. (v. 23)

Men like lite hjalp det. Jo, en kort stund, da det røynt på. (se kap. 21,27-29) Men noen hjerteomvendelse og forandring ble det aldri. Livet igjennom trosset han Herrens tale, og å se til gikk det godt. *“Fordi dommen over den onde gjerning ikke fullbyrdes straks, derfor svulmer hjertet i menneskenes barm, så de drister seg til å gjøre det som er ondt.”* (Pred 8,11)

Ja, nettopp en slik natur har vi.

Så drog Akab i krig tross Herrens sterke

advarsler. Han forkledde seg og mente på den måten at han kunne hindre Guds Ord i å gå i oppfyllelse. Men det var innbilning. Han var offer for en satanisk løgn. Han ble rammet av en pil mellom brynjeskjørtet og brynjen. Det var Guds pil. Den rammer alltid, før eller senere. Med full rett kan vi si at det var Guds Ord som rammet Akab. Forkledningen holdt ikke. Det Herrens Ord som Akab ikke hadde bøyd seg for, rammet han nå til død og undergang.

Jesus sa ved avslutningen av sitt liv: *“Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, han har den som dømmer ham: Det ord jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag.”* (Joh 12,48)

La oss minne hverandre om at en dag skal vi stå for ham som vet alt om oss. Da skal hans Ord være målestokk. Bare Hans Ord. Det er livets og evighetens store alvor. Og mot Guds vrede over synd og ulydighet, er det ingen forkledning som holder, samme hvor rettferdig og kristelig den kan se ut både i våre egne og andres øyne.

Men det finnes en frelseskledning for fortapte syndere. *“Hvite klær.”* Og Jesus sier: *“Så råder jeg deg at du kjøper av meg .... hvite klær, for at du kan være ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue.”* (Åp 3,18) Tenk, vi behøver ikke til vår egen evige ulykke å forkle oss og gi oss ut for noe vi ikke er. Vi må innrømme, vedgå og bekjenne: Jeg er uren og fortapt. Jeg har ikke noe skjul eller noe å dekke meg under for deg, Gud.

Da den fortapte sønn kom hjem i all sin elendighet og hadde satt alt over styr, sa faren til sine tjenere: *“Skynd dere! Ta fram den beste kledningen og ha den på ham.”* Den fineste festdrakt lå ferdig da han kom. Hva var det for en drakt eller kledning? Det er den drakt som er “spunnet og vevd” av din Frelsers hellige og syndfrie liv og sonende lidelse og død. Derfor

kan den skjule våre synder og hele vårt hjerteforderv, så vi kan bestå for Gud. Ja, dypest sett er det Guds egen frelsesdrakt. Den kalles: "Rettferdigheten fra Gud." Og sannelig, den kledningen skjuler hele meg. Luther har sagt: "*Kristi rettferdighet gjør både vår person og vår vandring velbehagelig for Gud.*"

"*Lykkelig det menneske som Herren ikke tilregner skyld,*" synger David i Salme 32. Det skyldes den fineste festdrakt. All vår egenrettferdighet er jo bare som en skitten kledning. Men hva Jesus har gjort og vunnet, er som en skjønn og herlig drakt som kan skjule all vår synd og elendighet. Det er det Jesaja gleder seg over når han vitner: "*Jeg vil glede meg i*

Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg." (Jes 61,10)

Og vi vitner med ham: "Ene i Jesu rettferdighet skjules all min skam."

Ja, for

"Ved blodet er nå all min synd avtvetet, ved blodet er meg barnekår opprettet, det renser stadig, - alltid er det stort for Gud, hva Frelseren for meg har gjort." Amen.

(Fra Bibelsk Tro 1/1994) □

Moderne Ba'alsdyrkelse

AV PER BERGENE HOLM

Israelittene ville tro på Herren, Israels Gud. Når de vendte seg til Ba'al, var det ikke for å vende seg fra Herren, men de mente fortsatt å tro og dyrke den samme Gud. Når de ropte "Min Ba'al!", mente de å påkalle Herren, Israels Gud (jf Hos 2,16). Ba'al betyr "Herre". Men de forholdt seg ikke til Herren etter hans åpenbaring gjennom Moses, men tok inn elementer fra omverdenens religiøsitet. Ordet var ikke alene kilde for deres tro og gudsliv.

De blandet den guddommelige åpenbaring med hedenskap og allmennreligiøsitet. De ofret som hedningene på haugene og satte opp gullkalver i Betel og Dan. De bygde et tempel i Samaria med egen prestatetjeneste og ofringer. De søkte å gi sin selvvalgte religiøsitet legitim-

itet fra den hellige historien (jf pilegrimsled og valfartsmål). Gullkalvene hadde Aron i sin tid sagt var den Gud som førte dem opp fra Egypt. I Betel hadde Gud åpenbart seg for patriarken Jakob. Fulgte de ikke i fedrenes spor? Var ikke Samarias tempel og Betel like bra som å dra opp til Jerusalem, eller følge det som de strenge Herrens profeter forkynte? Det var jo mange andre profeter som tok del i deres egen gudsdyrkelse, og deres ord var mye søtere enn det Elia og Elisa, Hosea og Amos forkynte. De var ikke så pinlig nøye med Herrens ord og hvordan han hadde sagt at han skulle tjenes. De hadde også mange gode ord fra Gud, herlige løfter om fred og frihet. Var det ikke fint å gjøre gudsdyrkelsen mer tilgjengelig, mer i pakt med det folket selv ønsket, mer positiv, med de ritualer og den musikk folket likte (jf Am 4,4f; 5,23)? Var det ikke bedre at alle fikk tjene Gud slik de selv følte for, enn bare å følge gamle ord og bud fra Moses?

Det tales også i dag mye om Gud, Herren, om Jesus, om hans kjærlighet, hans herlige løfter osv, men er det den Gud som har

Bestill Bibelsk Tro for 2021 og få nr 5 og 6 for 2020, samt CD-en "Himmellengt" med sanger av Olav Fjermedal.

åpenbart seg i sitt ord? Visst er det elementer fra Skriftens Gud, men blandet og forstått i lys av allmenreligiositeten. Gud støpes i menneskets egne tanker, en gud mennesket kan forstå og forholde seg til uten problemer, tankemessig eller moralsk. En gud i pakt med tidsånden, en gud som støtter det Skriften fordømmer. Nå dyrkes en gud som godtar skammelig utukt og begjær, en gud som ikke vredes over synden, og som ikke skal holde noen dom. Hans ord om

skapelsen, om mann og kvinne, om frelse eller fortapelse og så videre, forholder man seg til som man vil.

“Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde mot loven!” Matt 7, 22f. □

Hvetekornets lov

AV OLAV HERMOD KYDLAND

“Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det mye frukt.” (Joh 12,24)

Det er Jesus som sier dette om hvetekornet til sine disipler. Hva tenker han først og fremst på da?

Jesus tenker nok i første omgang på seg selv som verdens frelser som en dag skulle dø og legges i en grav. Deretter har han nok også sine disipler i tankene og videre alle dem som i framtida vil ta imot ham som verdens frelser.

Hvetekornet blir sådd i jorda, i mørke og kulde. Det dør, men før det dør begynner hvetekornet å spire og bærer mye frukt.

Jesus er et bilde på hvetekornet som skulle dø og bli gravlagt, noe som skjedde som en kjennsgjering. Jesus døde den legemlige død, men han smakte også den evige død under Guds vrede og dom i gudsforlattens mørke og ensomhet.

Han tok nemlig all verdens synd på seg og bar den opp på korset. Guds ord sier: Syndens lønn er døden. Derfor døde Jesus en stedfortredende død for alle mennesker. Ellers hadde alle mennesker måtte dø, og bli skilt fra Gud i all evighet, uten håp om evig liv. For vår representant, Adam, syndet, og dermed falt hele menneskeslekten i synd, for vi er av

Adams ætt, og i tillegg synder vi selv daglig i tanker, ord og gjerninger.

Ved Jesu død og oppstandelse ble vegen til Gud i himmelen åpnet. Alle som tar imot Jesus Kristus er da frukt av evangeliet, hans død og oppstandelse, og skal en dag få samles i “det nye Jerusalem” som er beredt for Guds gjenløste barn.

Men ingen av oss som lever i dag er framme ved målet ennå. Vi er underveis og lever i en ond og gudfiendtlig verden. Våre farligste fiender er Satan, verden og vårt eget gamle menneske, kjødet eller selvlivet.

Den som lever i samsvar med det gamle mennesket i denne verden, vil aldri nå fram til Guds hvile. Bare den som tar sin tilflukt til Jesus og dører sitt gamle menneske, vil bære frukt og nå fram til Guds himmel.

Men vil det bli noe frukt i våre liv, eller vil det gamle menneske få overhånd i vårt liv så vi glemmer å være et vitne for Jesus, både privat og offentlig?

Noen kristne ønsker å tilbe og tilhøre Gud, men de ønsker også å få med seg verdens goder og fornøyer. Følgelig vil de ha både med Gud og verden å gjøre. Men selv om vi lever i denne verden, så går det ikke å tjene to herrer, enten tjener en Gud eller så tjener en “denne verdens gud” ved kjødet begjær og

ønsker. (Se Jak 4,4!) Nei, den som vil være en kristen må korsfeste sitt gamle menneske og leve for Gud. Det vil koste mye, men det er ikke noen annen vei som fører til målet.

Kampen mot selvlivet eller kjødet varer hele livet. Ikke før døden innhenter oss, vil det gamle mennesket dø. Derfor vil hele livet være en daglig kamp mot det gamle menneske som fristes av Satan som tilskynder oss til å leve i samsvar med tidsåndens ideologier og krav.

Per Nordsletten kjente også til dette kjødet og sier:

“Men akk, jeg har et kjød som alltid gjør meg møye,

Det er jo dømt til død, men vil seg ikke bøye.

Dog Jesus visste vel fra før mitt hjertes nød,

Han sier meg: fortell din jammer all for Gud!”

(Nr 418 vers 2 i Sangboken)

Det er sant at kjødet ikke vil bøye seg, men vil herske over enhver kristen. Men det må ikke skje, for da lurer faren for å falle ut av nåden og ikke få gjort noe i Guds rike. Bønnen stagnerer og vitnesbyrdet tagner. Å peke på Jesus, verdens eneste håp, blir ikke en hjertesak lenger. Faren er da stor at det nye livet litt etter litt kveles av selvlivet og verdens bekymringer og går til grunne.

Tormod Vågen skriver i en andakt for 6. mai i sin andaktsbok “I kongens nærleik” at Jesus ser også framover i tid og ser at misjonsmarkene modnest til høst. Jesus måtte dø først, sier han og fortsetter: “Og lova om kveitekornet gjeld for oss som for han. Misjonen si soge syner at det er så. Fordi kristne ikkje var viljuge til å dø, lever endå største luten av menneskja utan å vite at Jesus døydde for dei. Men når unge menn og kvinner i sjølvforneking og offer la sitt liv på misjonens herres alter, då grodde det i heidningland.

Kveitekornet døydde, og nye aks voks fram. No gulnar åkrane der ute. No voggar dei i haustvinden. No ventar Gud at du og eg skal døy, døy frå eit makeleg og egoistisk liv, døy

for å hausta inn grøda før vinteren legg seg over jorda.

Er du viljug til å døy?

Er eg?

Svaret på det spørsmålet vil avgjera om Jesus kan bruka oss.

Hva svarer vi så?

Enhver av oss må svare om vi er villige å dø for Jesus Kristus. For bare den som er villig til å døde kjødet og leve for Kristus, vil bære frukt for Gud.

La oss gå til Gud i vår nød, for ingenting av det vi har eller gjør av oss selv, holder mål for Guds domstol. Bare Jesu Kristi tilregnede rettferdighet holder mål for Gud. Enhver som da tar imot Jesus og lever i samfunnet med ham, vil bli stående frikjent på dommens dag, ikke på grunn av noe hos seg selv, men på grunn av Jesu Kristi nåde og tilregnede rettferdighet.

Men på dommens dag vil det også vise seg om vi har båret mye frukt for Gud. For da skal bøker bli åpnet, både livets bok og bøkene hvor våre gjerninger er nedskrevet. Da skal vi dømmes etter de gjerninger som er nedskrevet i bøkene på den store, hvite trone. Men bare den som har sitt navn innskrevet i livets bok, blir frelst. □

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

Av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

Alltid den samme

AV CARL OLOF ROSENIUS

“Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid” (Heb 13,8).

For en salig trøst det ligger i disse ord fra Hebreerbrevets siste kapittel. Hvor godt det er å vite, at mens tidene skifter og alle ting forandres, så lever Kristus og er alltid den samme.

Dere som kjenner Herren Kristus og har erfart hans store miskunnhet og nåde, erfart hvor trofast og mektig han er til å hjelpe i all nød – gjør det klart for dere nå, at som han var, slik er han. I dag som i går, i år som i fjor – ja, framover til evig tid. Tidene skifter, våre tanker og følelser svinger, men han er evig den samme!

Har han engang tilgitt oss all vår synd, så vet vi at han gjør det hele veien framover. Har

han en gang trøstet oss da vi slett ikke hadde fortjent trøst, så trøster han oss like ufortjent i dag.

Har han en gang fridd oss ut av nød, fristelse og synd, der vi selv var helt hjelpesløse, så vet vi at han vil og at han kan gjøre det samme på ny. Var vår stilling lik den bortkomne sauens, og vi kan fortelle om at den gode hyrde leitet oss opp og bar oss hjem igjen engang, så har vi dermed sikkerhet for at han i tider som kommer, vil gjøre det samme om igjen om det blir nødvendig.

For *“Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid!”*

(Fra Kristus – vår rettferdighet.12. dag) □

Hans Nielsen Hauge – tanker i forbindelse med 250 års jubiléet

AV JON OLAV ØSTHUS

Dette året feirer vi 250 årsjubiléet for Hans Nielsen Hauges fødsel. Han ble født i Rolvsøy i Østfold 3. april 1771 og døde i 1824 på Bredtvedt i Oslo nær 53 år gammel.

Etter mitt syn er hans betydning for Norge, både åndelig og materielt, klart undervurdert. Da flyselskapet Norwegian bygget opp en flyflåte for ca 10 år siden ville de ha navn på flyene etter kjente norske personer. Navnene ble plukket ut basert på en slags avstemning blant publikum. Selv stemte jeg på H N Hauge, men han nådde ikke opp. Det gjorde derimot f.eks.

Aril Edvardsen. Sistnevnte var en kjent, dog noe omstridt, norsk kristenleder som døde i 2008.

Jeg spurte også nylig et av mine barnebarn som går i 9. klasse på ungdomsskole i Oslo om hun hadde hørt om Hans Nielsen Hauge? Det hadde hun ikke! Her er det et stort informasjonsvakuum som alle som har syn for saken må bidra til å fylle.

Hauge har fått velfortjent mye oppmerksomhet i jubileumsåret og mer er på beddingen. Flere nye bøker er kommet; blant annet har Alv Magnus utvidet og oppdatert sin biografi

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

om Hauge – den heter “Hans Nielsen Hauge – Mannen som forandret Norge” og anbefales sterkt. Litt av det jeg skriver i denne korte artikkelen kommer fra denne boken.

Jeg husker godt at jeg som 8-9 år gammel gutt så Haugefilmen fra 1961. Den gjorde et mektig inntrykk på meg - scener fra filmen sitter ennå.

Ellers er det mitt inntrykk at Hauge i noen kristne kretser er mer kjent i utlandet enn i Norge. Jeg har truffet flere utenlandske kristenledere som assosierer Norge med Hauge når jeg forteller at jeg kommer fra Norge. I den anledning vil jeg gjerne nevne at Loren Cunningham, grunnleggeren av den verdensomspennende kristne organisasjonen “Ungdom i Oppdrag” skriver om Hauge i en av sine bøker – den heter “Verdens viktigste bok.” Boken handler om Bibelens betydning for utviklingen i det enkelte land. Her forteller Cunningham at han, sammen med Alv Magnus som da var leder for Ungdom i Oppdrag i Norge, var invitert til audiens på slottet hos kong Harald. Jeg vil gjerne sitere litt fra samtalen mellom Cunningham og kongen:

“Deres majestet, da din bestefar var liten, var dere det fattigste landet i Europa.” Det var kongen enig i. Norge var ikke bare fattig på den tiden, skolegangen var også elendig og folk hadde svært liten frihet.

“Men nå, Deres majestet, er det nettopp blitt sagt at Norge er verdens beste land å bo i – god økonomi, godt utdanningssystem og stor frihet. Hvordan forklarer du en så rask forandring på så kort tid?” Kongen strakte seg bort og klappet meg på armen. “Det vet jeg ikke, Mr. Cunningham! Jeg får stadig det spørsmålet og jeg kan bare svare: “Jeg vet ikke.” Så kommer det fra Cunningham: “Deres majestet, har du lyst til å høre om mannen som forandret landet ditt?”

Selvsagt var det H N Hauge han hadde i tankene. Det ble en lang samtale på slottet den dagen. La oss håpe at kongen fortsatt husker på innholdet i denne samtalen.

Så er det jo samtidig viktig å understreke at materiell velstand i utgangspunktet er en velsignelse, men ikke dersom det fortrenger troen på Bibelens Gud. Et viktig haugiansk prinsipp var

uttrykket “Gudsfrykt med nøysomhet”. Det ville være bra om vi som en frukt av Haugejubiléet kunne pusse støvet av dette sentrale bibelske prinsippet. En sunn forvaltning av alt vi er tiltrodd vil føre til ny velsignelse over folk og land.

Mitt inntrykk er at absolutt alle vil ha en bit av Hauge i forbindelse med dette jubiléet. Han synes å ha beveget seg fra å ha vært en folkefiende (i alle fall i forhold til eliten på den tiden - embetsmenn og prester) til å bli en folkehelt i vår tid. Dog må jeg si det kjennes noe patetisk når en av landets biskoper ber om unnskyldning

Bok:

“Levende forkynnelse
eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

for kirkens behandling av Hauge, når vi samtidig vet at samme biskop ikke vil ha forkynnelse i sine kirker og menigheter av samme kaliber som Hauge formidlet.

Hauge var som de fleste i sin samtid født inn i enkle bondekår. Han fikk sitt åndelige gjennombrudd da han gikk og pløyde på hjem-

megården 5. april 1796. Mens han sang vers 2 på “Jesus din søte forening å smake” fikk han en sterk opplevelse av Guds nærvær og kall til tjeneste. Fra dette øyeblikket var livet hans snudd helt på hodet og han startet en heseblesende tilværelse hvor han i løpet av 8 år fram til hans langvarige fengselsopphold fra 1804 bl.a.:

- Gikk anslagsvis 1500 mil til fots
- Skrev og gav ut en rekke bøker som kom i et samlet opplag på minst 200,000 eksemplarer. Hauge var i en årrekke Norges mest leste forfatter.
- Skrev en lang rekke brev til venner og støttespillere over hele landet som i noen grad minner litt om deler av Paulus’ brev i Det nye testamentet
- Hadde utallige husmøter rundt omkring i det vidstrakte Norge
- Bidro til etableringen av mange bedrifter innenfor f.eks. sagbruk, mølledrift, papirfabrikker, tekstilfabrikker, boktrykkeri, skipsvirksomhet, handel etc. Fagfolk anslår at Hauge bidro til å skape 28000 arbeidsplasser.

Mannen må ha hatt en usedvanlig stor arbeidskapasitet. Og han sløste så visst ikke med tiden – til og med når han gikk benyttet han tiden til å strikke. Og han var jo ikke mer enn 33 år da han fikk sitt lange og helseødeleggende fengselsopphold fra 1804. Tenk på alt han fikk utrettet i løpet av 8 år! Og han hadde ingen erfaring og minimal utdanning. Men han leste alt han kom over av teologisk litteratur og var prestens favorittkonfirmant da han gikk til konfirmasjonsforberedelse. Hvorfor? Fordi han kunne svaret på alle 759 spørsmål fra Erik Pontoppidans “Sannhet til gudfryktighet” som var standardverket i konfirmasjonsforberedelsene på denne tiden.

Likevel kjente Hauge på en åndelig uro – han hadde ikke funnet frem til hjertefred med sin Gud før 5. april 1796.

Årene 1796 til 1804 var en lang rekke av åndelige kamper, men også på rike opplevelser. Mange kom til troen og begynte å leve et nytt liv. Det var åndelige vekkelser mange steder - venneflokker vokste fram rundt omkring i landet helt opp til Tromsø. Gud hadde brukt ham til å utrette store ting i vårt folk. Ved ham ble lekmannsbevegelsen født og mange andre skudd har siden spirt opp fra denne bevegelsen. Hugianerne var f.eks. veldig sentrale da Det

norske misjonsselskap (NMS) ble etablert i Stavanger i 1842.

Som kjent møtte Hauge mye kritikk og motstand og han ble fengslet et titalls ganger før det lange fengselsoppholdet fra 24. oktober 1804. Da ble han arrestert under et møte på Eiker ved Hokksund og transportert til Oslo, hvor han i fire og et halvt år var innesperret og led mye vondt. Bare tre ganger i løpet av det første året fikk han trekke frisk luft.

Hvorfor ble han fengslet? Den såkalte Konventikkelplakaten ble benyttet for alt den var verd. Her het det at all forkynnelse av lekpredikanter måtte være godkjent av presten. Men denne loven hadde ingen straffebestemmelser. En annen lov som ble forsøkt benyttet var Løsgjengerloven som i praksis innebar at en måtte ha offentlig tillatelse for å reise utenfor hjemtraktene. Og sist, men ikke minst, det ble gjort iherdige forsøk på å bevise at deler av Hauges økonomiske virksomhet var ulovlig. Selve rettssaken mot Hauge var en farse. Over 600 vitner ble avhørt over det ganske land. Det er vel neppe noe menneske i Norges-historien som har blitt saumfart som Hauge. Problemet for påtalemakten var at de aller fleste vitneprov var unisont positive.

Først 4. desember 1813, mer enn ni år etter

arrestasjonen, faller dommen – som lød på 2 års straffarbeid + saksomkostninger. Hauge var svært skuffet over dommen og anket. Den endelige dom fra “Overkriminalretten” kom 23. desember 1814 – en bot på 1000 riksdaler til Kristiania Fattigkasse og like mye i saksomkostninger. Beløpet tilsvarte 0,1% av det daværende statsbudsjettet i Norge. For begge domsinstanter ble han frikjent for de økonomiske anklagene, men han ble dømt for brudd på Konventikkelplakaten og for å ha fornærmet prestestanden gjennom skift og tale. Bot og saksomkostninger ble betalt av midler samlet inn blant Hauges venner.

Undertegnede hørte for mer enn 40 år siden daværende hjemmeseekretær i NLM Steinar Hunnestad tale om Hauge og lekmannsbevegelsens idealer. Da sa Hunnestad at ledende jurister har gjennomgått rettssaken mot Hauge og konkludert med at det var et av de største justismord som er begått i norsk og nordisk rettshistorie.

På tross av behandlingen Hauge fikk er det lite som tyder på at han var bitter mot myndighetene og øvrigheten. Selv under forfølgelsen hadde han en grunnleggende lojalitet både mot kirken og myndighetene. Det sentrale for Hauge var å ha en ren samvittighet overfor Gud. Mange oppfordret Hauge til å starte sin egen menighet. Det ville han ikke,

han mente at folk skulle være i kirken, men han ville forandre kirken.

Et av hans vitnemål står på en minnestøtte som er reist over Hauge på gården Bretvedt i Oslo, hvor han tilbrakte sine siste leveår: “Jeg har svoret Herrens Ånd troskap og han har hjulpet meg at være mitt forsett tro.” Et mektig budskap som sier noe om hvordan Gud kan bruke enkeltmennesker til å bygge sitt rike.

Hauge ble imidlertid løslatt fra fengslet i 1809 da var det stor nød i landet som følge av Napoleonskrigene – bl.a. var det mangel på salt. Hauge, som var svært begavet både praktisk og teoretisk, hadde innsikt i hvordan salt kunne utvinnes fra sjøvann og tilbød sine tjenester til de myndigheter som forfulgte ham. Søknaden fra Hauge ble sendt 23. februar 1809 og fire dager senere ble den innvilget. Hauge reiste i syv måneder rundt på Sør- og Vestlandet og etablerte saltkokerier. Deretter bar det tilbake til fengselet igjen.

På sine eldre dager ble Hauge gift to ganger og fikk totalt 4 barn. Hans første hustru døde i barsel da hun fikk sønnen Andreas. Han var det eneste av Hauges barn som vokste opp.

Noe av det siste han sa før han døde 29. mars 1824 var: “Følg Jesus!” Det er et godt livsmotto for oss alle. Jeg har tenkt en del på saltkokeriene Hauge etablerte. På det åndelige plan har vi i vår tid et ekstremt behov for salt.

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

Av Ove Eikje

Kr 100 + frakt

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

Måtte Herren reise opp nye brennende vitner som kan bidra til vekkelse og åndelig fornyelse i vårt folk.

Så er det en del sider ved haugianerne som jeg ikke tar opp her – f.eks. en relativt sterk

betoning av loven som i noen tilfeller kunne gå på bekostning av det frigjørende evangeliet. Dette får vi eventuelt komme tilbake til ved annen anledning. □

Frykten er dens våpen

AV KJELL SKARTVEIT

For en tid tilbake ble det klart at den tidligere finske innenriksminister og nåværende parlamentsmedlemmet Päivi Räsänen og hennes forlegger Juhana Pohjola er blitt siktet for hatefulle ytringer.

Boka som Päivi Räsänen skrev og som er utgangspunktet for siktelsen ble publisert i 2004 mens Finland fikk en kjønnsnøytral ekteskapslov i 2017.

Det er mulig å forstå at en bok om kristen samlivsetikk og muntlig utledning om kristen samlivsetikk kan bryte med et lovverk som forbyr hatefulle ytringer. Det faller nemlig mange tungt for brystet å høre at det de gjør er synd, selv om de de ikke tror på treenighetens Gud. Utfordringen er at verken Päivi Räsänen eller Juhana Pohjola har gjort noe innbyggerne i Finland trenger beskyttelse mot, og ingen av dem utgjør en trussel mot landets politiske ledelse. De er to fredelige innbyggere som kun våger å snakke offentlig om det de tror på, en tro hvis etiske budskap ikke vil utgjøre en fare for noen dersom den blir utgangspunkt for landets lovgivning. Men en statsadvokat mener at de begge har brutt loven og må siktes. Spørsmålet er hvem eller hva som da må beskyttes.

At de på det nåværende tidspunkt ikke er dømt, er uvesentlig. Hva vi ser er en tydelig utvikling, et steg på veien.

Pastor Dr. Timothy Quill, generalsekretær for Det internasjonale lutherske råd, sa til rådets eget organ at implikasjonene av beslutningen om å tiltale Juhana Pohjola og Päivi Räsänen er klare:

Hvis myndighetene er villige til å gjøre dette

mot en respektert pastor og biskop, samt et parlamentsmedlem og tidligere innenriksminister, sender det en melding om frykt og skremsel til alle i Finland som følger Skriftens lære om menneskelig seksualitet.

Päivi Räsänen og Juhana Pohjola siktes for brudd på forbudet mot hatefulle ytringer, det samme forbudet som reguleres av vår egen straffelov § 185. Utfordringen er at ingen tar skade av ytringer som rammes av loven. Det er derfor avgjørende at vi forstår at dette ikke handler om forbud mot ytringer isolert sett, men om et forsvar av en virkelighetsoppfatning. Men når en virkelighetsoppfatning er avhengig av å kriminalisere sine meningsmotstandere, bør vi forberede oss på en annen framtid enn den vi en gang trodde på. Når kristne, hvis lære i sin tid inspirerte til demokratisk tenkning og demokratiske institusjoner, nå blir stemplet som fiender av det samme demokratiet, hva kan vi da forvente i framtiden?

Mye har skjedd når utledning av kristen samlivsetikk oppfattes som en kriminell handling, men få liker å drøfte hva.

Vi finner utgangspunktet for denne omveltningen i den rådende virkelighetsoppfatningen. Samtidig som kristendommen har tapt terreng, har en annen virkelighetsoppfatning overtatt hegemoniet, og det er ikke pluralisme og toleranse slik mange tror, men post-moderismens verdirelativisme. Det interessante er at denne verdirelativismen ikke er så tolerant som mange tror, dens avvísning av troen på en objektiv sannhet fører nemlig til det motsatte: At

de av oss som tror på en slik sannhet blir fiender som må bekjempes.

Partiene PDK og KrF har på sine to landsmøter våget å si noe om radikal kjønns-teoriens plass i norsk skole. Det som finner sted i Finland, gir grunn til å stille spørsmål ved hvor lenge postmodernistene vil tåle en slik

aktivitet. Siktelsene viser hva som ikke tåles. Postmodernismens frykt for kristendommens tro på det hellige og det rene, også i menneskets samliv, vitner om en ideologi hvis frukt er moralsk forfall og ødelagte samfunn, og pluralismens forsvarere tåler ikke at noen forteller oss dette. □

Jacob Traasdahl – forkynner og åndelig leder

AV OVE SANDVIK

Fortsetteelse fra nr. 3

I 1874 gikk Indremisjonen og Misjonsselskapet sammen om å bygge et nytt stort bedehus i Bergen. Huset fikk navnet Bergen Misjonshus, og Traasdahl var pådriver i byggeprosessen. Omlag 15 år senere var han på nytt pådriver for et bedehus i Bergen sentrum. Det var Betlehem, Indremisjonens nye storstue. Traasdahl hadde også kunstneriske evner, og malte selv maleriet i fronten på det nye bedehuset. I 1888 var han med å starte en forkynnerskole i Bergen, kalt Indremisjonsskolen. Han var også lærer ved skolen en del år. Kona, Anna, stiftet den første kvinneforeningen, Bergen Indremisjons kvinneforening, i 1881.

Kallet til Bergen gjaldt for 3 måneder, men ble snart endret til fast stilling. Han virket i Bergen Indremisjon som forkynner fram til 1876. Etter det var han mye brukt som frivillig forkynner. Han var styremedlem i Bergen Indremisjon i 1876-1896 og formann i 1885-1894, med unntak av i 1892.

Etter at Traasdahl sluttet som ansatt forkynner, var han mye brukt som åndelig veileder for nye predikanter som kom til. Han samlet dem en gang i uken, der temaet var forkynnerarbeidet og gjennomgang av bibeltekster. Det sies om Traasdahl som forkynner at han hadde en klar og sterk røst, et livlig minespill og et energisk ansiktsuttrykk. Ordene ble båret av en mild og varm ånd. Han

hadde en klar og skarp forstand, ualminnelig livlig fantasi og et stort og følsomt hjerte.

Forfatter og bokhandler

Helt fra han kom til Bergen, arbeidet Traasdahl ivrig for å spre kristen litteratur. Han hadde sett og erfart virkningen av Rosenius sine skrifter og hans blad, Pietisten. Selv startet han bladet Fredsbudet i 1871, barnebladet Duen i 1874 og bladet Familienvennen i 1875. Under folketellingen i 1875, oppgav han "Indremisjonær og redaktør" som yrke. Han begynte også på det som skulle bli et omfattende forfatterskap.

All denne skrivingen, tok etter hvert så mye tid, at han sa opp stillingen som forkynner i 1876. Han startet en egen bokhandel. Fra bokproduksjonen hans kan nevnes at han gav ut tre huspostiller, den ene sammen med sin gode rosenianske forkynnervenn Paul Gerhard Sand. Videre skrev han også flere romaner, ofte i samtaleform. Noen av dem har kommet i flere opplag.

I 1882 var den kjente misjonæren Lars Skrefsrud i Bergen for å delta på NMS sin generalforsamling. Han bodde da hos Jacob Traasdahl. Traasdahl hadde lovet å være Santalmisjonens talsmann i Norge, og i den forbindelse gav han ut ei bok om misjonærene Skrefsrud og Børresens liv i virke. Denne boka kom ut i 1882. Traasdal ble kun kort tid talsmann for Santalmisjonen. Den oppgaven tok Skrefsrud seg av selv.

Banebryter for rosenianismen på Vestlandet

Det var ikke bare Bergen, som fikk nyte godt av Traasdahls åndskraft og nådegave. Han ble mye brukt som taler på stormøter i resten av Hordaland og Vestlandet for øvrig. Ofte ble det brytninger mellom Traasdahl og haugianerne. Haugianerne syntes Traasdahls forkynnelse gikk vel fort fram både med omvendelse og den åndelige frigjøring. Men det frigjørende budskapet vant fram og han opplevde å få stå i mange og store vekkelsener.

Sunnhordaland, Hardanger og Voss Indremisjonssamskipnad (SHVI) ble sterkt preget av Traasdahls rosenianske forkynnelse. Her fant han også en god venn og medarbeider i Tormod Myklebust, Tormod Vågens morfar. Traasdahl var ordstyrer på hele 13 av SHVI sine årsmøter i perioden 1883-1903. Han var også ofte sammen med den kjente vekkelsespresten fra Rogaland, Lars Oftedal. De to åndelige kjempene dro godt sammen. Årsmøtet for SHVI i 1876 var i Ølen. Traasdahl og Oftedal kom sammen med båt til Ølen. Underveis var Traasdahl uheldig og falt over bord fra rutebåten. Historien forteller at det skjedde "kanskje fordi diskusjonen om rettferdiggjørelsen kvesste seg til". Men Jacob ble fisket opp av sjøen og var på talerstolen neste dag.

På 1890-tallet ble det arbeidet for en samling av indremisjonsforeningene til en lands-dekkende organisasjon. Traasdahl var tilhenger av en samling, men vestlendingene sa nei. Dermed ble det i 1898 dannet en egen indremisjonsforening for Vestlandet, Det Vestlandske Indremisjonsforbund. Også her ble Traasdahl et naturlig styremedlem.

Mot slutten av 1880-tallet blåste det en markert kinamisjons vind over Sør- og Vestlandet. Traasdahl var en av dem som både talte og ivret for et landsdekkende misjons-selskap for kinamisjon. Da dette ble en realitet, var likevel ikke Traasdahl aktivt involvert. Men han talte på avskjedsfesten for de første Kinamisjonsforbundets misjonærer i 1891. Han hadde tekst fra 2 Mos 33,14: "Da sa han: Mitt åsyn skal gå med, og jeg vil føre deg til hvile."

Under folketellingen for Bergen i 1885 bodde familien Traasdahl i Nye Sandviksgate 56. Jacobs svigermor var enke og bodde hos dem. Familien hadde også fire tjenestepiker i kosten, en "husjomfru", en "butikkjomfru" og to "tjenestepiker". I 1891 hadde familien flyttet til Neumannsgate 7. Da var verken svigermor eller noen tjenere registrert.

Tunge siste år i Norheimsund

27. august 1895 gikk Jacob Traasdahl om bord i amerikabåten til selskapet Cunrad. Han skulle på ett ni måneders opphold blant norskamerikanere i USA. Det ble noen travle måneder, med mye reising og mange taler.

Vel heime igjen kjente han behov for ro og flyttet fra Bergen, først til Voss og så til Fjøsanger i Fana. I Fana bygde han nytt hus, men han fant ikke roen. Familien flyttet derfor videre til Strandebarm, hvor han heller ikke likte seg. Siste flytting gikk til Norheimsund i 1898. Også her bygde han seg sitt eget hus.

Ikke lenge etter at de var på plass i Norheimsund, ble kona hjertesyk. Hun oppholdt seg en del på sykehus i Bergen, og da bodde Jacob på hotell. 22. mars 1899 sovnet Anna stille inn og ble begravet på Vikøy kirkegård to dager etter.

Det var et tungt slag for Jacob å bli alene. Han og Anna hadde hatt et langt og lykkelig ekteskap. Allerede like over nyttår 1900 giftet han seg på nytt, med enka Berthine Andrine Widerøe (1849-1922) født Loland. Hun var fra Ålesund. De fikk en fin heim i Norheimsund, prydet med en rekke malerier. De fleste av disse hadde Jacob malt selv. Våren 1900 reiste de nygifte på en ferietur til Sveits, Italia og Frankrike. Da han kom tilbake fra denne turen, sa han fra seg alle verv, men fortsatte med litt forkynnervirksomhet i nærområdet.

Av en ukjent grunn, reagerte store deler av indremisjonsfolket på at Jacob giftet seg på nytt så kort tid etter at Anna døde. Han mistet mye av tilliten blant sine tidligere venner, og ble svært ensom. At han også skulle finne trøst i alkoholen på sine siste dager, var nok ikke med

på å lege sårene. Traasdahl fikk ikke lang tid i Norheimsund. 14. oktober 1903 døde han av brysthinnebetennelse. Han ble begravet sammen med første kona Anna, 30. oktober. Jacob Traasdahl ble 65 år gammel.

(Fra blogg-ove.bloggspot.com, med tillatelse av forfatter)

Kilder

Ættarbok for Kvam

Berge Furre: Soga om Lars Oftedal

Ivar Kleiven: Lesja og Dovre

Josef Tungland: Tormod Vågen

Oscar Handeland: Vårløsning

Jakob Straume: Johannes Brandtzæg

Alfred Hamre: Haugiansk frukt

Ingar Hagen: Barnet i norsk kristenliv

Erik Kjebekk: Verden for Kristus NLM
1891-1991

Henrik Sverdrup: Sverdrups bokhandel A/S
100 år

Johs. Solem: Aalesund indremisjon 100 år

Olav Hagesæter: Kirken og tiden. Norsk
preken fra 1880-1920

Berhard Eide: Med livets rett. Bergen
Indremisjon gjennom 100 år

Sigurd Haugen: For Israel gjennom 75 år

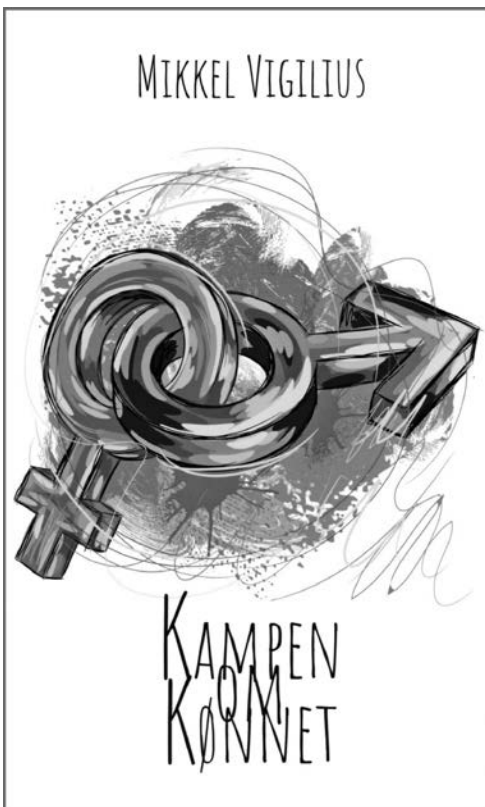
Johannes Kleppa: Hør Herrens ord. Høstmøtet
100 år

Per S. Nestande: Oversyn over slakta
Nestande frå Lesja

Jakob Straume: Kristenliv i Hordaland
Digitalarkivet.no

Nasjonalbiblioteket (nb.no)

Histreg.no □

"Til mann og kvinne skapte ham dem."

(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka "Kampen om kjønn" belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgerisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31)

Litt om teistisk evolusjon, Ung jord-kreasjonisme og Intelligent Design

AV AXEL SAXE

Skaperverket vitner om Guds storhet og allmakt

“Herre, hvor mange dine gjerninger er! Alle har du gjort med visdom, jorden er full av det du har skapt!” (Sal. 104,24). Slik priser salmisten Gud for skaperverket, og vi møter noe av det samme, men bare enda sterkere i Åpenbaringsboken: *“Verdig er du, vår Herre og vår Gud, til å få lovprisningen og æren og makten. For du har skapt alle ting, og på grunn av din vilje ble de til og ble de skapt.”* (Åp. 4,11).

På tross av syndefaldets ødeleggende konsekvenser for hele skaperverket, så er det fortsatt så mye av dets opprinnelige herlighet tilbake, at apostelen Paulus kan skrive at Guds *“usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens skapelse av. Det kjennes av hans gjerninger; ...”* (Rom. 1,20).

Selv en erklært ateist som Richard Dawkins har innrømmet (i en debatt i 2007 med den kristne matematikkprofessor og ID-fortaler John Lennox) at *“... når man tenker over verdens skjønnhet ... blir man naturlig overveldet av en følelse av ærefrykt, en følelse av beundring og man føler nesten en trang til å tilbe et eller annet. ... Vi [dvs. Dawkins, Carl Sagan og Einstein] deler alle sammen en slags religiøs ærbødighet for universets skjønnhet, for livets kompleksitet ...”* (sitert i: Bell, P.: *“Evolution and the Christian Faith. Theistic evolution in the light of Scripture”*, Day One Publications 2018, s. 55 (min overs.)).

Teistisk evolusjon (TE) vil forstå kristendommen “i lys av evolusjonen”

Men hvis man vil hevde – slik mange kristne gjør i dag – at skaperverket har blitt til

gjennom Big Bang og makroevolusjon, så blir det vanskelig å få øye på Guds storhet i det skapte. Hvis Gud virkelig var nødt for å bruke milliarder av år med prøving og feiling for å frembringe det skaperverket vi kan iaktta i dag, så vitner skaperverket jo faktisk mer om Guds maktesløshet enn om hans allmakt!

Her vil imidlertid tilhengere av såkalt teistisk evolusjon (TE) prøve å overbevise oss om at teoriene om Big Bang og makroevolusjon etc. har blitt “bevist av vitenskapen”, og at det derfor er nødvendig for oss å finne ut “hvordan kristendommen skal forstås i lyset av evolusjonen” (jvf. Davidsen, B. A. og Ottesen Søvik, A.: *“Evolusjon eller kristen tro? – Ja takk, begge deler”*, E frem forlag 2016, s. 201).

Heldigvis finnes det imidlertid flere kristne organisasjoner og mange vitenskapsfolk som er istand til å gi kompetente motsvar til TE. Også “Intelligent Design” (ID) står på barrikadene i forhold til TE, selv om denne bevegelsen ikke profilerer seg som kristen.

Et av de viktigste talerør for TE i dag er organisasjonen BioLogos, som ble stiftet i 2007 av den kristne vitenskapsmannen Francis Collins. Flere av de påstander Collins fremsatte i sin bok: *“The Language of God. A Scientist Presents Evidence for Belief”* (Simon and York 2006) har senere vist seg ikke å stemme, fremgår det av en artikkel i *Creation Magazine* (Vol. 43, No. 2, 2021, s. 52-55).

Bla. gjelder dette påstanden hans om at *“vårt DNA mest består av ubrukelig ‘restavfall’, samlet sammen i løpet av evolusjonens eoner”*. Denne påstand hadde Collins brukt til å underbygge makroevolusjon og kritisere ung jordkreasjonisme (UJK); men da det etterfølgende ble påvist at minst 80% av vårt DNA faktisk har

en funksjon, så måtte Collins i 2016 trekke sin påstand tilbake.

Ung jord-kreasjonisme (UJK) vil legge Bibelen til grunn for naturhistorievitenskapen

I motsetning til både TE og ID (som på tross av innbyrdes uenighet vedrørende makroevolusjon begge vil lese Bibelen i lys av gjengs naturhistorievitenskap), så vil UJK fastholde at Bibelen forteller oss sannheten om hvordan verden ble til ved Guds skapende ord, og at Gud også har grepet direkte inn i historien i forbindelse med både syndfloden, språkforvirringen, Israels utgang av Egypt, Jesu liv etc. Ikke minst vil man fastholde den bibelske tidsrammen på 6 – 7000 år for hele universets historie.

Selvsagt kan UJK-forståelsen av Bibelen være feilaktig, og derfor er man verken blind eller døv for TE's synspunkter, men setter seg inn i dem og gir tilsvaret på dem. For eksempel har lederen for Creation Ministries International (CMI) i UK/Europa, Philip Bell, undersøkt teistisk evolusjon i Skriftens lys (jf. sitatet fra hans bok ovenfor), og på tysk grunn finnes organisasjonen Wort und Wissen (W+W), som bla. har utgitt boken: "Genesis, Schöpfung und Evolution. Beiträge zur Auslegung und Bedeutung des ersten Buches der Bibel", redigert av lederen for W+W, dr. Reinhard Junker (SCM Verlag 2015).

Når UJK-vitenskapsfolk med utgangspunkt i

den her omtalte forståelsen av Bibelen forsøker å utarbeide vitenskapelige modeller som kan forklare de empiriske data som foreligger, så er man hele tiden nøye på å understreke at disse modeller kan være feilaktige. Det som ligger fast er Bibelens beretninger om verdens historieforløp, mens alle UJK-modeller for naturhistoriens forløp i prinsippet kan være feilaktige.

Noen vil hevde, at UJK med et slikt utgangspunkt i Bibelen ikke arbeider vitenskapelig; men faktum er jo at også gjengs naturhistorievitenskap har et metafysisk utgangspunkt for sin forskning, nemlig evolusjonsteorien. For som vitenskapsfilosofen Karl Popper har påpekt, så er evolusjonsteorien ikke falsifiserbar og kan derfor ikke kalles en vitenskapelig teori, men er i virkeligheten "et metafysisk forskningsprogram – et mulig rammeverk for testbare vitenskapelige teorier", som man har vedtatt skal gjelde uavkortet. For man vil "ikke tillate en guddommelig fot i døren", slik en evolusjonsbiolog har uttrykt det (Richard Lewontin i The New York Review i 1997).

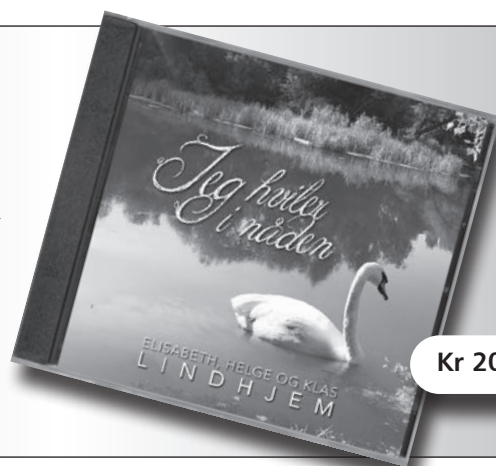
Når gjengs naturhistorievitenskap således allerede i utgangspunktet har utelukket Gud som en mulig forklaring på de foreliggende data, men likevel gjør krav på å kalles vitenskap, så har også UJK all mulig rett til å kalle seg vitenskap, selv om man har et annet urokkelig, metafysisk utgangspunkt for sin forskning, nemlig at Bibelen forteller oss sannheten om verdens tilblivelse og historie!

CD

"Jeg hviler i nåden!"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Intelligent Designs (ID) umulige mellomstilling

ID vil som tidligere nevnt – i likhet med TE – legge gjengs naturhistorievitenskap til grunn, bortsett fra at man er sterkt kritisk til makroevolusjonsteoriens forklaringspotensiale. Dermed aksepterer man i utgangspunktet en naturhistorisk virkelighetsbeskrivelse og en tidsramme for universets historie som ikke er forenelig med Bibelen. Dette er paradoksalt, all den stund ID – som tidligere nevnt – faktisk står på barrikadene i forhold til TE (jf. for eksempel J.P. Moreland m.fl. (red): “Theistic Evolution. A Scientific, Philosophical, and Theological Critique”, Crossway 2017).

ID hevder at man vil ‘follow the evidence where ever it leads’ (‘følge sporene hvor som helst de fører hen’); men når man for eksempel fra det tyske W+W har levert en stor vitenskapelig studie som viser, at flinteredskaper etc.

faktisk har blitt funnet i sedimentære lag som ifølge gjengs aldersdatering skulle være nesten like gamle som dinosaurene, så er ikke dette noe ID interesserer seg for, virker det som. Men hvis ID hadde vært konsekvente når det gjelder dette med å ‘følge sporene hvor som helst de fører hen’, så burde man selvsagt ha innsett at det nevnte eksempelet viser, at det må være noe galt med de dateringsmetodene som anvendes i gjengs naturhistorievitenskap!

ID opererer dessuten med en tanke om at en “intelligent designer” må ha grepet inn på forskjellige tidspunkter underveis i utviklingsforløpet. Dermed blir denne designeren forklaringen på de “spring” i utviklingen, som man mener makroevolusjonsteorien ikke kan forklare. Men en slik “designer-gud”, som bare har opptrått på historiens scene av og til, kan ikke forenes med det bibelske gudsbildet! □

Endetiden og Jesu gjenkomst

AV HARALD VALEN-SENDSTAD

Et tema som endetiden og Jesu gjenkomst, er vel noe de fleste av oss helst ikke vil komme for mye inn på eller si noe for sikkert om. Vi vil helst skyve det litt fra oss. Det blir gjerne for nært, skremmende og påtrengende. Det hører fremtiden og uvissheten til. Dessuten vet vi som kristne at Jesus klart og tydelig har sagt at ingen kjenner dagen eller timen, ikke englene og heller ikke Sønnen, men bare Faderen (Mark 13,32). Jesu oppdrag til disiplene var å forkynne evangeliet for alle folkeslag og gjøre dem til disipler, og døpe dem i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lære dem å holde alt det han hadde befalt dem (Matt 28,18-20). Likevel er det ikke uten grunn at Jesus i ulike anledninger og på mange måter har talt om både endetiden og om sin gjenkomst i skyen. For til endetiden hører hans gjenkomst, oppstandelsens dag. *“Hvis de døde ikke står opp, er heller ikke*

Kristus stått opp. Men er Kristus ikke stått opp, da er vårt budskap intet, og deres tro er meningsløs” (1 Kor 15,13). Gjennom alle tider, fra den gammeltestamentlige til den nytestamentlige tid og frem til vår egen tid har forventningen om Messias vært levende og reell; hos de gammeltestamentlig troende hans komme i kjød til frelse og forløsning, og hos de nytestamentlig troende hans annet komme i herlighet til oppstandelse og nyskapelse. Selv om de kristne til tider har blitt lunkne og verdslige, der løftet om hans gjenkomst virket fjernt og langt borte, var det ikke til å glemme det Jesus hadde sagt og lovet. Slik venter også vi på hans annet komme. For Jesus sier: *“Se, jeg kommer snart”* (Åp 22,12). Så er det nå gått 2000 år siden Jesus sa disse ordene, og siden hans himmelfart, og vi kan spørre om tiden for Jesu gjenkomst nærmer seg. At tiden nærmer seg kan bety litt forskjellig, for

Guds klokke er litt annerledes enn vår. Som det heter i 2 Pet 3,8: *“For Herren er én dag som tusen år, og tusen år som én dag.”* Og skulle vi oppleve at han dryger med å komme, så er det fordi han i sin langmodighet vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhetserkjennelse. Men ikke minst handler det om at det fulle tall av frelste sjeler først må skje fyllest (Matt 24,14). Så er altså ikke Gud sen med å oppfylle sine løfter, selv om det for vårt øye kanskje kan se slik ut. Nei, tiden er nær (Åp 1,3).

De siste tider

Å tale om de siste tider og endetiden vil her være av større interesse enn Jesu gjenkomst, selv om også dette hører med. Hans gjenkomst og tiden for den ligger jo hos Gud og i hans råd. Når det gjelder de siste tider og endetiden, så har Gud åpenbart for oss i sitt Ord det som skal være såkalt tidens tegn. Dette er tegn som Gud gir til kjenne i sitt Ord, og som han har gjort oss oppmerksom på for at vi skal kjenne igjen disse tegnene når de inntreffer, således at vi kan gi akt, være våkne, prøve oss selv og være beredt når han kommer. Tegnene Guds ord taler om skal vise seg i både folkelivet og i naturlivet. I folkelivet og naturlivet vil tegnene vise seg på mer alminnelig måte i form av krig, rykter om krig, dyr tid, hungersnød, pest og brå død (Matt. 24). På samme måte vil det til enhver tid være alt fra jordskjelv, sol- og måneformørkelse, forstyr-

relser i jordskorpen også videre. Men ikke minst på det religiøse, kulturelle og politiske plan vil endetidstegnene være synlig gjennom fiendskapet mot den sanne Gud og hans ord. Denne gudsfientlighet skal vise seg gjennom de kalde ateister og gudsfornektere, der mennesket selv dyrkes og opphøyes (vulgær humanisme, Rom 1,25), men også gjennom vranglæren, forvrent gudstro og de falske profeter. Dette fiendskap skal også ramme Guds folk, Israel, og de kristne. Mot enden vil alle disse tegnene på en særskilt måte vise seg i forsterket og med uforminsket styrke. Bibelen gir oss et betydelig innblikk i de scenarier som skal utspille seg mot enden.

Hva forbinder så Guds Ord med de siste tider? Når Bibelen omtaler de siste tider, så er det vel et uttrykk for den tid i historiens løp som refererer seg fra da Jesus fór opp til himmelen og frem til hans gjenkomst. Dermed er ikke de siste tider bare et uttrykk for den aller siste tid rett før Jesus kommer igjen, men heller en betegnelse for hele tidsrommet frem til hans komme. Dette er viktig å understreke, fordi det gir oss nøkkelen til å forstå det Guds ord åpenbarer for oss om de siste ting. Mange har eksempelvis gjort forsøk på å komme til rette med de mange beskrivelser i Åpenbaringsboken, der i blant om dyret og skjøgen (Babylon) ved å peke på bestemte historiske hendelser, for med det nær sagt å tidfeste Jesu gjenkomst. Slike tolkninger fører neppe til klare og tydelige svar, men heller til spekul-

NY CD!

”Jesu kjærlighet”
med sang av ungdomskoret Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

tive tankemønstre og konstruksjoner. Så er det bare oppfyllelsen av det profetiske ord som kan gi oss de endelige svarene. Bibelens begrepsbruk og omtale av de siste tider slik vi finner det i Johannes Åpenbaring, meddeler heller en åndelig verden, en åndskamp på verdenshistoriens arena som utspiller seg mellom Gud og Satan, og mellom de troende og de antikristelige krefter. Denne åndskamp vil være gjenkjennelige størrelser for de troende til enhver tid gjennom historiens løp, men på en særlig måte for Jesu gjenkomst. For da skal motstanden mot den sanne Gud fremstå tydelig og klart som en ren antikristelig bevegelse. (Åp 13,11ff; 2 Tess. Kap. 2). Endetiden er altså et uttrykk for det tidsrom som ligger nært opp til hans komme.

Åpenbaringsboken taler i tilknytning til de siste tider og endetiden om det første, andre og tredje ve. Disse veene er uttrykk for den hele skapnings smerte og lengselen etter å bli forløst: *“For skapningen lenges og stunder etter Guds barns åpenbarelse”* (Rom 8,19f), og videre: *“En kvinne som var kledd i solen med månen under sine føtter og med en krans av tolv stjerner på hodet. Hun var med barn og skrek i barnsnød og fødselsveer.”* (Åp 12, 1-2). Så er det Guds folk, jøder og kristne, som venter på at alt skal komme i rett stand; en ny himmel og en ny jord. Å knytte disse veene opp til bestemte historiske hendelser synes å være problematisk, ettersom Bibelen selv ikke med klare ordelag og tydelighet åpenbarer dette for oss. Den metaforiske bruken av fødselsveer er et uttrykk for forgiengeligheits og syndens virkninger i denne verden, der disse kreftene både fysisk og åndelig talt skal tilta mot enden: *“Lovløshetens hemmelighet er alt virksom med sin kraft, men han som ennå holder igjen, må først bli tatt bort”* (2 Tess. 2,7). I dette store bildet som beskrives som veer, trer det inn åndelige og fysiske krefter som betegnes som “hester” (Åp 6), “dyret” (Åp 13) og “skjøgen” (Åp 17). “Hestene” symboliserer eller betegner Guds makt og styre av verden i kampen mot det onde og de sataniske krefter. Her er evangeliet (den hvite hest) og Guds domskrefter (røde, svarte, gulbleke hest) virksomme. “Dyret”

symboliserer de sataniske og antikristelige krefter. Disse krefter er virksomme gjennom hele historiens løp, i endetiden og i særlig grad rett før Jesus vender tilbake for å holde dom. “Skjøgen” som betyr horen, omtales også som “Babylon” eller “den store by” (Åp 18,16). Guds Ord adresserer ikke et bestemt land eller en bestemt by, men omtaler “skjøgen” i uidentifiserbar språkdrakt og terminologi. Men de åndelige kjennetegnene fremgår klart: *“I hånden holdt hun et gullbeger fylt av hedensk styggedom og all slags urenhet fra hennes utukt”* (Åp 17,4), videre: *“Den er blitt et tilholdssted for onde ånder, ja, en tilflukt for alle slags urene og avskyelige fugler”* (18,2), og videre *“for syndene hennes rekker helt opp til himmelen, og Gud har husket all den urett hun har gjort”* (18,5).

Alle disse profetiske åndsstørrelser har sine forbilder fra Israels historie med nedslagsfelt i konkrete historiske hendelser. Bruk av motivet “hestene” er å finne hos profeten Sakarja kap.1,7ff: *“Det er de som Herren har sendt ut for at de skal fare omkring på jorden”*. “Dyret” kjenner vi igjen fra Danielsboken kap. 7. Her gir Gud Daniel innsyn i det som skal skje i fremtiden. “Dyret” gir uttrykk for ulike verdensrikker som skal oppstå. Felles for alle disse verdensrikene er at de er sataniske og gudsfjendtlige. Det fjerde “dyret” (7,19) eller riket skiller seg spesielt ut og er større, sterkere og råere enn de tidligere. Når Åpenbaringsboken taler om “dyret”, så har det sitt forbilde i de gammeltestamentlige beskrivelser om dyret og verdensrikene, og fellesnevneren her er de gudsfjendtlige og sataniske krefter som skal utspille seg til det fulle og hele mot enden. “Dyret” representerer både grusomme styresett og politiske bevegelser, og en kultur som forherliger og rendyrker materialisme (det skapte), totalitære systemer og ideologier. I denne kultur sees mennesket på som ren biologi. Ja, mennesket er blitt som ville dyr. Gud er ikke opphavsmann til alt det skapte, og ei heller er mennesket skapt i hans bilde. “Skjøgen” eller “Babylon”, henspiller både på Israels utroskap og frafall fra Herren, men også det gamle Babylon og alt det det representerte av

styggedom og hedenskap. Navnet henspiller på en åndelig tilstand, den troløse, den frafalne som forlater og forfalsker Guds ord og åpenbaring, og som hengir seg til denne verdens grunnkrefter.

Vår tid

At vi i vår tid kan gjenkjenne det Guds Ord åpenbarer for oss om endetiden, må være hevet over enhver tvil. Både dyrets og skjøgens åndelige kjennetegn er tydelige. Aldri før har vel Guds Ord vært så marginalisert og gjort så ubetydelig som nettopp i vår tid. Fra opplysningstiden og frem til i dag, har sannheten i Guds Ord blitt svekket gradvis til fordel for fremmede ideologier, filosofier og spekulativ religiøsitet. Bibelen er blitt omtolket, bortforklart og forvrengt både på universitetsnivå, på de teologiske læreinstitusjonene og på det politiske nivå. Denne antikristelige bevegelse har nådd helt ned på barnehage- og grunnskolenivå. Nå lærer ikke barna lenger hva kristendom er. Nå er det religionene og livssynene som står i fokus. Kristendommen har kommet under den samme betraktning og lovmessighet som de hedenske religionene. Det er ikke lenger mulig å si at den sanne Gud har åpenbart seg, for kristendommen er på lik linje med de andre religionene et produkt av menneskeskapt mytologi og religiøse projiseringer. Samfunnet trer frem som folkeopplyser med det for øye å forme mennesket i samfunnets statssosialistiske bilde. Guds bud er erstattet med fritenkning, og kunnskapen om Gud er tatt bort. Denne hedenske og antikristelige agenda har nådd inn i den kristne menighet, og mange menigheter er hardt presset og strever med å holde fast ved Guds Ord. Den norske kirke har gitt avkall på den sanne lære, og tillater at vranglære og fremmed religiøsitet får innpass.

I samfunnet for øvrig tillates drapet på fosteret i morsliv med myndighetenes velsignelse, og alternative samlivsformer rendyrkes og forherliges i mediene, av politiske ledere og av samfunnet forøvrig i demokratiets og toleransens navn. Ve dem som ikke bøyer seg! Her er det ikke plass for en kristen tenkning. Ja, vi

ser allerede tegn til at kristne knebles og ikke lenger får lov til å fremme sitt syn i samfunnet.

Guds Ord taler om Den Lovløse og hans fremtreden i endetiden (2 Tess. 2). Da skal han stå frem med stor kraft, myndighet og forførelse. *“Han er den som står imot og opphøyer seg mot alt som tilbes og kalles gud. Ja, han tar sete i Guds tempel og gjør seg selv til gud”,* og videre: *“Dere vet også hva som nå holder igjen, slik at han først står fram når tiden er inne. Lovløshetens hemmelighet er alt virksom med sin kraft, men han som ennå holder igjen, må først bli tatt bort”.* Så er det grunn til å spørre om “han som holder igjen”, altså Jesus, er tatt bort. Langt på vei synes denne profeti å være oppfylt. I den aller siste tid, skal det store frafallet komme. Er vi vitne til dette i dag? Enhver får gjøre seg opp sin egen mening. Men det er vanskelig ikke å se at det store frafallet som Guds ord taler om allerede langt på vei har skjedd.

Jesu gjenkomst

Før Jesus kommer igjen, skal Satan slippes løs fra sitt fengsel en kort stund (Åp 20,3). Han skal dra ut og forføre folkene ved de fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til strid, utallige som havets sand, heter det. Når dette skjer skal forfølgelsen av jødene og de kristne tilta (Åp 12,13-17). Det er grunn til å spørre om ikke også denne profeti langt på vei har blitt oppfylt. Det jødiske folk har i århundrer vært forfulgt og jaget. Under 2. verdenskrig skulle denne forfølgelse kulminere i det største systematiske og planlagte folkemord verdenshistorien noen gang har sett. Er da Satan sluppet løs? Hvis det er slik, så er tiden nær. Før Jesus kommer tilbake, skal det jødiske folket være i sitt land (Åp 12,16; Esek 38,8; Esek. 36,24). Også dette løftet har gått i oppfyllelse. Det jødiske folk er nå i sitt land etter 2000 års landflyktighet. Om krigen som her nevnes har blitt oppfylt i forbindelse med 2. verdenskrig, eller om en kommende krig er forestående i form av en 3. verdenskrig er uvisst. I både Det gamle og nye testamente finner vi tekstmateriale som antyder en endetidskrig, der Israel eller det jødiske folk skal være hardt prøvd. Bare

oppfyllelsen av endetiden vil vise dette. Verdt å merke seg er det Jesus sier om tiden før han kommer, at det skal være som på Noahs tid (Matt 24,37-41). “For i tiden før storflommen spiste og drakk de, giftet seg og giftet bort, like til den dag da Noah gikk inn i arken, og de skjønnte ingenting før flommen kom og tok dem alle. Slik skal det også være når menneske-sønnen kommer. Da skal to menn være ute på marken; den ene blir tatt med, den andre blir tilbake. To kvinner skal male sammen på kvernen; den ene blir tatt med, den andre blir tilbake”. At Jesus her forklarer sin gjenkomst på denne måten, bringer oss nærmere tanken om at det skal være en form for ytre fred eller normalitet, altså hvor det ikke skal skje noe ekstraordinært i form av en verdenskrig, men at verden befinner seg i en gudsfjendtlig og gudsforlatt tilstand. Jesu lignelse om “Brudepikene” (Matt 25) og beskrivelsene av hans annet komme som overraskende og uventet (Luk 12,40), antyder noe om dette.

Om tiden før Jesus kommer igjen heter det: “Mange skal fare omkring og kunnskapen skal øke” (Dan 12,4). Er det ikke akkurat dette vi er vitne til i vår tid? Aldri før har vel muligheten for å reise verden rundt vært større enn i vår tid, og ei heller har kunnskapen økt hurtigere og i større omfang enn i disse tider. Den teknologiske revolusjon har gjort dette mulig både i form av transportmuligheter og informasjonsdeling gjennom internett. At endetidstegnene Guds Ord taler om er gjenkjennelige i vår tid, kan det neppe herske noen tvil om.

I trengselens og prøvelsens tid, taler Guds ord til oss om å holde ut og stå fast. “Her gjelder

det at de hellige står fast, de som holder seg til Guds bud og troen på Jesus” (Åp 14,12). Så kaller Gud oss stadig vekk til å våke og være beredt. Nådetiden er ikke over enda. Men det haster, for tiden er nær. Jesus sier: “*Se, jeg kommer som en tyv”* (Åp 16,15).

De tusen år

Å tale om endetiden og Jesu gjenkomst bringer oss naturlig nok over på spørsmålet om “de tusen år” (Åp 20). Åpenbaringsbokens skildringer om “de tusen år”, eller tusen-årsriket som man gjerne har kalt det, må igjen forstås billedlig og metaforisk, som så mange andre skildringer i Åpenbaringsboken. Det går ikke minst frem av selve terminologien “de tusen år”. For mange kristne har det vel til alle tider vært et påtrengende spørsmål: Hva skjer med meg når jeg dør? Er jeg i dødsriket, blir jeg tilintetgjort eller er jeg hos Gud, er jeg ved bevissthet eller sover jeg? Samtidig har Gud åpenbart for oss tilstrekkelig således at det er mulig å si noe ganske bestemt om dette. Ikke minst blir dette tydelig når vi leser om “de tusen år” i Åpenbaringsboken. For her får vi et innblikk i det vi gjerne kaller mellomtilstanden. Med mellomtilstanden menes den tid de hensovende og troende er hos Gud før oppstandelsens dag. Gud gir Johannes innsyn i den hinsidige og guddommelige virkelighet. “*Jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Jeg kunne også se sjelene til dem som var blitt halshogd fordi de hadde holdt fast på Jesu vitnesbyrd og på Guds ord, og alle som ikke hadde tilbedt dyret eller bildet av det og ikke tatt merket på pannen eller hånden.*” (vers 4). Johannes får altså se alle dem som hadde holdt

NB!

«Bibelsamlingen på Audnastrand
12.-16. juli er dessverre avlyst pga.
Covid-19!»

fast på vitnesbyrdet om Jesus og Guds ord. Det er de sant troende. Disse ble levende igjen. Videre får han se de andre døde. De ble ikke levende igjen før de tusen år var gått. Her skilles det altså mellom dem som ble levende og de som ikke ble det, og mellom de troende og dem som har forkastet vitnesbyrdet om Jesus og Guds ord. At de ble levende igjen, kalles den første oppstandelse, og over dem har den annen død ingen makt (vers 6). Den annen død henspiller på Jesu gjenkomst hvor han skal dømme levende og døde. Den annen død må derfor forstås som fortapelsen og den evige adskillelse fra Gud. Så er "de tusen år" en uttrykksform for det tidsrommet de troende befinner seg i mellomtilstanden, og står i kontrast til dødsriket hvor Gud holder de vantro i varetekt (2 Pet. 2,9). I evangeliene tales det flere steder om disse spørsmålene. I fortellingen om den rike mann og Lasarus går det klart frem at det er to riker i den hinsidige verden; dødsriket og de levendes rike (Luk 16,19-31). Til den av de to røverne som var korsfestet sammen med Jesus, og som bekjente Jesu navn, sa Jesus: "Sannelig, jeg sier deg: I dag skal du være med meg i Paradis" (Luk 23,43). I Johannesevangeliet leser vi: "Sannelig, sannelig jeg sier dere: Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke for dommen, men

er gått over fra døden til livet" (5,24), og videre i kap. 11,25-26: "Jeg er oppstandelsen og livet, den som tror på meg skal leve om han enn dør. Og den som tror på meg skal aldri i evighet dø." Her skal også nevnes beretningen om disiplene som får se Jesu herlighet. Her åpenbarer Gud den hinsidige virkelighet, og de får se inn i de levendes rike der Jesus taler med Moses og Elia (Matt 17,1-8).

Så blir altså åpenbaringen om "de tusen år" et vitnesbyrd om livet sammen med Jesus frem til oppstandelsens dag. "De tusen år" sammenfaller med de siste tider fra Jesu himmelfart til hans gjenkomst i skyen. Hvilken herlig trøst for enhver troende sjel som måtte uro seg for døden. "Død hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?" (1 kor. 15,55). Så oppholder Gud oss hos seg på underfullt vis med liv, identitet og bevissthet som hele mennesker selv om det gamle mennesket dør og legges i graven. Alt dette er mulig gjort gjennom Guds seier ved sin Sønn, Jesus Kristus, da han døde på korset for våre synder. Han er den oppstandne Herre og frelser.

Jeg avslutter med et ord fra Danielsboken: "Så gå du endetiden i møte! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende" (Kap. 12, vers 13). □

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Troforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2021-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og nr 6/2020!

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Er du forberedt på å dø? Om det eneste som holder, når døden kommer nær

AV MARTIN LUTHER

“Herren er min klippe og min festning og min frelser; min Gud er min klippe, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg.” (Sal 18,3).

Døende som er uten tro, har ikke annet for øye enn torden og lynild, Helvetes ild og Guds vrede. De føler ikke annet enn døden.

Hvorfor? Fordi Gud taler med dem og holder loven fram for dem. Så erkjenner de det de har gjort, og deres samvittighet vet hvilke byrder de bærer. For Gud har åpenbart loven for dem. Så er det ingen ro, men kun flukt, frykt og beven, slik som med Adam i Paradis. Han gjerne ville ha flyktet over alle fjell da han hørte Gud tale. Paradis ble for trangt og han kunne ikke slippe unna.

Vi vet at det er slik, men vi tenker ikke på det, for vi har ikke erfart det. De som har erfart det - de som virkelig har prøvd å være i ulykke, i havsnød, i livsfare, i kamp mot en dødbringende sykdom - de kan tale om hvilken tilstand

et menneske i slik en situasjon er i overfor Gud. Hvordan man ikke klynger seg til Ham, men flykter for Ham som for den onde Satan.

Hvordan blir man beredt på å møte Gud? Hvordan forbereder man seg på å dø?

Mange trøster seg i dag til den tanke at “vi får gjøre så godt vi kan”.

Men de som sier slik, snakker slik en blind taler om farger. De vet ikke hva de snakker om. For når de har forberedt seg på aller beste måte og gjort seg ferdig med alt sitt, vil de oppleve at når det virkelig gjelder – når de står foran møtet med den Hellige – så blir hele verden for trang. Så må de forgyeves flakke om og lete etter en fluktvei som ikke finnes.

Å berede seg selv til døden med egne krefter, kan ikke bestå for Gud, det holder ikke. Når døden virkelig trer oss nær, så forsvinner alt sammen som dugg for solen. Om jeg så svettet blod og pinte meg selv til døde, så forsvinner alt sammen når døden nærmer seg. Da

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

kan intet stanse frykten og Guds vrede.

Hva hjelper det meg da om jeg så pinte meg selv til døde, når jeg ikke blir et hakk forbedret ved det?

Nei, intet ord og ingen gjerning kan gjøre det. Bare Jesus kan utrette det jeg ikke kan. Han kan jeg få kjenne som min bror og venn og si til Gud: "Herre, jeg kjenner ingen, hverken i himlen eller på jorden som jeg kan trøste meg

til og ta min tilflukt til, andre enn deg alene ved Jesus".

Jeg må kle meg naken. Jeg må si meg fri fra alle venner, fra enhver gjerning og fortjeneste. Herre, jeg har ingen annen tilflukt: Jeg må ile til ditt skjød der din Sønn sitter.

Hvis jeg ikke hadde dette håp, så var jeg fortapt. □

Om de fem kloke og de fem dårlige jomfruer

AV CARL FR. WISLØFF

"Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem var kloke." (Matt 25,1 ff)

Lignelsen om de ti brudejomfruene skal si oss noe om tilstanden i kristenheten før Jesus kommer igjen.

Det er to merkelige trekk i lignelsen. Her er nevnt ti jomfruer, og vi hører om brudgommen. Men hvor er bruden? Hun er ikke nevnt.

Forklaringen på dette er nok at jomfruene er nevnt i stedet for bruden. Brudejomfruene er den bekjennende menighet, bruden som venter på Jesus, sin brudgom

En ting skal vi merke oss. Mange steder i Bibelen ser vi tre skikkelser - eller tre flokker. Vi ser de troende, vi ser de navnekristne og vi ser de verdslige og vantro. Men i denne lignelse ser vi ikke noe til den sistnevnte flokken. De som står helt utenfor de kristnes forsamling, de er ikke nevnt her. Vi ser bare brudejomfruene. Det vil si: Her nevnes bare den bekjennende menighet.

Alle de ti var brudejomfruer. Alle hadde pyntet seg til å møte brudgommen, og derved hadde de gitt til kjenne at de ville være med i festen når han omsider kom.

Men bare fem av de ti hadde olje på lampen sin. De andre fem kunne ikke få

lampene til å lyse. De manglet det som trengtes.

Alle de ti sovnet. Det burde de ikke ha gjort. Men fem av dem hadde tross alt olje på lampen. Da brudgommen kom, lyste lampene deres. Men lampene til de fem andre, de sluknet.

Dette er umåtelig alvorlig. For her setter Jesus søkelyset på den flokken som bekjenner at de vil være kristne. Han vil si til oss: Det er ikke nok at du hører til blant dem som kaller seg kristne. Det er ikke nok at du er å finne i kirken og på bedehuset. Har du olje på lampen? Det er spørsmålet.

Hva Jesus tenker på når han taler om denne oljen, det blir ikke sagt her. Men ellers taler Bibelen om det mange steder.

En kunne si at oljen betyr en levende tro, for den som tror på Jesus har evig liv. En kunne også si at oljen er bilde på Den Hellige Ånd, for alle som hører Jesus til, har den Hellig Ånd. Rom 8,11. Enhver må spørre seg selv: Har jeg lært Jesus å kjenne i en sann omvendelse og en levende tro?

(Fra andaktsboka "Daglig brød", 26. august) □

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Axel Lundholm Saxe

Født i Danmark 1955. Cand.theol. fra Københavns Universitet 1987. Ord. misjonsprest 1989. Vik.res.kap. Odda 1990 - 1991. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke 1991 - 94. Bibliotekar/ Arkivleder på Gå Ut Senteret 1994 – 2001. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001 - 2002. Dokument/arkiv-utdanning 2004 - 2006. Ansatt i Skatteetaten 2006 - 2019.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Erik Trans

Født 1936 i Danmark. Utdannet kontorassistent. Luthersk Missionsforenings bibelskole, Hillerød, 1959-60. Bibelskolen Fjellhaug 1961-62. Predikant i Luthersk Missionsforening fra 1960.

Erling Tobiassen (1893 - 1982)

Var en norsk luthersk prest og salmedikter.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003

Harald Valen-Sendstad

Født 1967 på Notodden
Cand. theol. og praktisk teologisk utdannelse. Pedagogisk utdanning og etterutdanning i norsk. Har arbeidet som prosjektleder for ungdomsarbeidet i Heggedal menighet. Ordinert prest. Arbeider nå som lektor ved Sætre ungdomsskole i Hurum.

Jon Olav Østhus

Født på Fogn (Finnøy kommune) i 1953. Siviløkonom fra Norge
Handelshøyskole i 1979. Ledende stilling i et internasjonalt oljeserviceselskap.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med

hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Martin Luther (1483-1546)

Tysk prest og kirkereformator.

Ove Sandvik

Født i 1960 på Jørpeland og er bosatt på Jørpeland. Lærerutdannet. Ansatt i N.L.Misjonsamband siden 1986 i forskjellige stillinger. Er nå forkynner i NLM Region Sorvest.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Trygve Bjørkrheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	01. Aug.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	08. Aug.	11.00	Eivind Ydstebø
Søndag	15. Aug.	11.00	Alfred Salte
Søndag	22. Aug.	11.00	Eivind Gjerde
Søndag	29. Aug.	11.00	Erik Nordbø
Onsdag	01. Sept.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	05. Sept.	11.00	Roy Trondsen
Søndag	12. Sept.	11.00	Olav Hermod Kydland
Søndag	19. Sept.	11.00	Steinar Handeland
Fredag	24. Sept.	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Lørdag	25. Sept.	17.30	Temamøte:
Lørdag	25. Sept.	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	26. Sept.	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	03. Okt.	11.00	Axel Saxe
Onsdag	06. Okt.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. Okt.	11.00	John Peder Samdal

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

Ny CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Gud la ein bibel i vårt folk

*Gud la ein bibel i vårt folk, -
det var vårt land si lukka.
Han er Guds kjærleiks gode tolk
for deim som tungt må sukka.
Han lyser yver livsens veg,
til himmellandet alle dreg.*

*Det ligg ein bibel i vårt land, -
den bok me må 'kje gløyma!
For berre der kan møy og mann
sjå livsens elvar strøyma.
Men om me denne bok forsmår,
mot naud og natt vårt Noreg går.*

*Det ligg ein bibel her i nord, -
den arv me vel må vara!
Han hev eit heilagtt himmelord;
ved det me trygt kan fara
den vande vegen mot vår grav, -
og vakna att ved livsens hav.*

Av Trygve Bjerkrheim

